

4. Про затвердження переліку груп власних надходжень бюджетних установ, вимог щодо їх утворення та напрямів використання: Постанова Кабінету Міністрів України від 17.05.2002р. №659.

5. Про порядок використання коштів, отриманих органами державної влади від надання ними послуг відповідно до законодавства, та їх розміри: Постанова Кабінету Міністрів України від 25.06.2001р. №702.

УДК 342.9(477): 340.137+341.217(4)

Юринець Ю.Л.,

к.ю.н.,

Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна

ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ЩОДО АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КУЛЬТУРНИХ ПРАВ ГРОМАДЯН ДО НОРМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Згідно ч.2 ст.11 Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», одною з основних засад зовнішньої політики є забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі.

За таких умов виникає питання тих кроків, які необхідно зробити з метою здійснення такої адаптації.

Так, І.Я. Тодоров зазначає, що «інтеграційні процеси до Європи відбувалися головним чином шляхом опанування європейських і євроатлантичних цінностей щодо верховенства права та закону і покращення управління» [1, с. 24]. За таких умов розгляд сучасних тенденцій і вимог щодо гарантій культурних прав як складової забезпечення прав громадян є актуальним саме в контексті відповідності європейським стандартам.

Розглядаючи питання адаптації законодавства України щодо європейських стандартів, необхідно, перш за все, визначити, коло принципів та правил, які уособлені в зазначених стандартах, та правові акти, в яких закріплені ці принципи та правила. Загальні напрями адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу визначені в законі України від 18.03.2004 р. № 1629-IV «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу». Згідно цього закону, Україна ставить на меті адаптацію свого законодавства до правової системи Європейського Союзу *Acquis communautaire*. Згідно Розділу II цього закону «Визначення термінів», до правової системи Європейського Союзу *Acquis communautaire* відноситься, зокрема: директива; регламент; рішення; рекомендація або висновок; джерело права у формі міжнародної угоди; загальний принцип права Європейського співтовариства; рішення Європейського суду тощо. Отже, виникає питання дотримання правил та норм, викладених у даних документах, в процесі створення нових та перегляду старих нормативно-правових актів.

Що стосується угод, безпосередньо ратифікованих Україною, то тут видається все зрозумілим. Так, згідно ч. 1 ст. 17 Закону України «Про міжнародні договори України», укладені і належним чином ратифіковані міжнародні договори України становлять невід'ємну частину національного законодавства України і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства.

Очевидно, що норми, які не ратифіковані Україною, не є безпосередньо діючими на її території. Тому норми *Acquis communautaire* не можуть бути безпосередньо діючими для юридичних та/або фізичних осіб, якщо тільки вони самі не узгодять бажання застосувати їх, наприклад, при укладанні договорів. Разом із тим видається, що для органів державної влади, особливо в процесі нормотворення, дотримання цих норм є обов'язковим, оскільки інше означало б не наближення до законодавства Європейського Союзу, а навпаки, віддалення від нього, що є порушенням Законів України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу».

Так, В.М. Бевзенко зазначає, що первісно вплив *Acquis communautaire* на вітчизняне адміністративне судочинство й адміністративне процесуальне право здійснюється через «проникнення», використання його положень, приписів, рекомендацій і висновків, по-перше, у нормах Конституції України, по-друге, у нормах адміністративного процесуального законодавства, зокрема Кодексу адміністративного судочинства України, по-третє, у рішеннях вітчизняних судів, уповноважених здійснювати адміністративне судочинство; наступний вплив *Acquis communautaire* на вітчизняне адміністративне судочинство й адміністративне процесуальне право здійснюється через застосування його положень в адміністративному судочинстві, під час опрацювання й підготовки змін та доповнень до адміністративного процесуального законодавства [2, с. 29]. Водночас, видається, що ця позиція потребує уточнення: *Acquis communautaire* повинно застосовуватися при нормотворенні, а адміністративні суди повинні встановлювати порушення при наявності такого незастосування саме в діяльності суб'єктів підзаконного нормотворення.

Окремо слід визначити статус актів неурядових міжнародних організацій в сфері культуроохоронної діяльності. Важливою групою таких документів є акти Міжнародної ради за охорони пам'яток та історичних місць (ICOMOS) [10-12]. Так, в ухвалі Київського апеляційного адміністративного суду від 21.09.2010 р. у справі № 2-а-1930/09 зазначено, що з рекомендацій ICOMOS 32 COM 7B.111; 32 COM 8B.68; 32 COM 8D; 33 COM 7B.125 та 34 COM 7B.103 вбачається, що взяті зобов'язання по охороні культурної спадщини згідно Конвенції ЮНЕСКО про охорону всесвітньої культурної та природної спадщини Україна не виконує [3]. Отже, дані документи ICOMOS є офіційним тлумаченням зазначеної Конвенції, ратифікованої Україною, а тому повинні застосовуватися в Україні.

Література

1. Тодоров І.Я. Європейська і євроатлантична інтеграція України: загальнонаціональний та регіональний виміри (1991-2004 рр.): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. іст. наук: спец. 07.00.01 / І.Я. Тодоров. – Донецьк, 2007. – 38 с.

2. Бевзенко В. Вплив *Acquis communautaire* на вітчизняне адміністративне судочинство / В Бевзенко // Вісник Вищого адміністративного суду України. – 2011. – № 2. – С. 24-31.

3. Єдиний державний реєстр судових рішень. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/11390920>.

УДК 342.9.328.185

Яфонкін А.О.,

заступник завідувача кафедри,

Національний університет державної податкової служби України,

м. Ірпінь, Україна

ЩОДО ПРОБЛЕМ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Однією з причин неефективного реагування держави та суспільства на загрозу корупції, рівень якої зріз протягом останніх років, є відсутність єдиної загальнодержавної антикорупційної політики, яку можна розв'язати шляхом об'єднання зусиль органів виконавчої влади, науково-дослідних установ та громадських (неурядових) організацій, спрямованих на реалізацію пріоритетних напрямів антикорупційної політики, що визначені Національною антикорупційною стратегією на 2011-2015 роки [1].

На нашу думку, повністю викоринити корупцію неможливо, але ми впевнені, що зменшити її рівень в державі можливо через: вдосконалення антикорупційного законодавства шляхом його подальшого реформування до рівня міжнародних стандартів, ефективної взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування для виконання завдань антикорупційної політики держави; широке інформування населення засобами масової інформації про здійснення заходів щодо запобігання і протидії корупції; формування у суспільстві нетерпимого, негативного ставлення до корупції як суспільно-небезпечного явища; забезпечення громадського контролю щодо реалізації державної антикорупційної політики.

З метою розв'язання цієї проблеми прийнята Державна програма щодо запобігання і протидії корупції на 2011-2015 роки [2], відповідно до якої шляхами розв'язання цієї проблеми є: визначення причин і умов, що спричиняють виникнення корупції, усунення факторів, що призводять до її виникнення та негативних наслідків; визначення основних напрямів державної політики у сфері запобігання і протидії корупції; підвищення рівня довіри громадян до органів державної влади і органів місцевого самоврядування; запровадження системи моніторингу ефективності антикорупційного законодавства.

На зменшення рівня корупції серед державних службовців, яких громадяни вважають дуже корумпованими, спрямований Закон України «Про державну службу» від 11 листопада 2011 року, який набере чинності з 1 січня 2013 року. Зокрема, стаття 11 цього закону поклав на державного службовця обов'язок додержуватися вимог законодавства у сфері запобігання і протидії корупції [3].

За рівнем корупції Україна у 2011 році опустилась на 153 місце у світі (за даними міжнародної антикорупційної організації Transparency International).